

DEVĚT

Žába v hrnci

Bledá, vyčerpaná žena řezníka mě dnes venku popadla za sukni. Řekla mi: „Jsi jedna z nás.“ Jedna z nás, děsivá slova od bezzubé dřičky.

AdC

Snažila jsem se nebrečet nad rozlitým mlíkem, když vtom zadními dveřmi vešla Aisling. Zadupala nohama a setřásla ze sebe dešťovou vodu na rohožku.

„Máma říkala, že na zasedání kruhu je třeba přijít včas.“ Zastavila se ve dveřích a přimhouřila oči. „Co to děláš?“

Podívala se na dřevěný stůl, u kterého jsem seděla. Nádobí ze včerejška se sušilo na dřezu. Hrnek čaje, ovesná kaše. Louže mléka rozlitého po sucích dřeva. Z nich všech se mi právě před Aisling schovávalo nejhůř.

„Snídám.“ Mléčná skvrna vypadala jako drak. Zakryla jsem ji rukávem. „V hrnci ještě je.“

Aisling krátce pohlédla na Smithovu slizkou kaši a protáhla obličej.

„Ne, dík.“ Postavila na čaj a řekla: „Máma upekla sladký chleba.“

Aisling ho vybalila z hnědého papíru a kolem se okamžitě rozlinula sladká vůně pečených hrozin.

Pomalými a přesnými pohyby ukrojila plátek. Propracovávala se kůrkou a pak se nůž zabořil do těsta bochníku. Tiše si u toho broukala, pravidelné *tydýdum, tydýdum*. Chytila bochník pevněji a krájela další a další plátky. Dělal to tak opatrně, tak rozvážně. Otočila se ke skřínce a sáhla po hrnku, na *dum* s ním jemně cinkla, a pak znovu a znovu.

Snažila jsem se zapudit úsměv, který se mi vkrádal do tváře, ale nešlo to. Aisling byla někdy tak jasná. Sklopila jsem oči ke stolu a vlasy mi skryly obličej, zatímco ona dál krájela chleba, vytahovala talíře a nalévala čaj. Každý pohyb pomalý a přesný, do rytmu její bezeslovné melodie.

„Snažíš se mě proutit?“ řekla jsem.

Trošku se na mě usmála a nepřekvapeně vydechla: „A jéje, dostalas mě.“

Dál ale klepala prstem do stolu. Každý malý pohyb, každý zvuk byl rytmický, jako by kolem mě vinula síť. Proutění bylo většinou neškodné, nejčastěji se používalo k tomu, abyste uklidnili a uvolnili nic netušící subjekt, na kterém se proutění provádělo. Bylo to skoro jako hypnóza, člověk byl lapený v područí někoho jiného díky rytmickým zvukům a opakovaným pohybům, které se někteří auguři mohli díky tréninku a praxi naučit. Aisling i Maeve v něm byly dost dobré. A já jsem mu zase uměla dost dobře odolávat.

„Zabralo to?“ zeptala se s úsměvem tak širokým, že jsem si nebyla jistá, jestli mi připomíná upíra nebo reklamu na zubní pastu. Taková ale Aisling byla, vždycky balancovala na hraně mezi svým prospěšným a děsivým já.

„Ne. Furt se cítím jako žába v hrnci.“

„No, zkusila jsem to.“ Usrkla si čaje. „Chceš mi říct, co se děje?“

Nerolzila jsem to mléko schválně, ale když jsem zahlédla nekonkrétní siluetu draka, snažila jsem se zachytit víc. Nestalo se to hned. Po třech minutách zírání se dostavil krátký, ostrý záblesk. Doufala jsem, že se pletu.

Aisling si vzala plátek chleba a namazala ho tlustou vrstvou másla.

„Nedáš si k tomu máslu i trošku chleba?“ Rychle jsem popadla svůj krajíček, než mi stihla přivodit infarkt. Ne poprvé mě napadlo, že by Aisling navzdory svému nadání byla příšerná sestřička.

Několik dalších chvil jsme seděly v příjemném tichu. Deset minut do setkání kruhu, na kterém jsem měla mluvit o svém prvním týdnu v domě Harknessových. Mléčný drak mě ale znepokojil.

„Ash,“ oslovila jsem ji. „Co když ten plán nevyjde?“

„Jak by se to mohlo stát?“ Mluvila opatrně. „Jakmile získáš mapu, mamka vystopuje kameny a opraví nemetony.“ Ukousla si velké sousto chleba.

„A najde Sorchu.“

Aisling s plnou pusou přikývla.

„Ahá,“ řekla a s náhlým pochopením se její výraz uvolnil. „Ty si děláš starosti o svou matku.“

„O Sorchu,“ opravila jsem ji.

„Matka na své dítě nikdy nezapomene.“ Přerušil nás Maevin hlas, který k nám dolehl od kuchyňských dveří. Za ní se objevila

Sibéal. „Pupeční šňůra se sice dá přestříhnout, ale to pouto, které je váže, nikdy.“

Aisling protočila oči v sloup. Zkoumala jsem máslo na svém krajíci. Nebyla jsem si jistá, jestli jsem tohle chtěla slyšet. Jedna moje součást chtěla věřit Maeviným řečem o přetrvávajícím spojení, bylo ale těžké přenést se přes celé to opouštění miminek.

Maeve mě objala a pohltila mě do svých šatů s hledíky. Milovala výrazné, exotické potisky. Šaty se zářivými květinami a ostrými, špičatými popínavými stonky. Mohla bych v nich šatech trávit celé dny. Mohla bych mezi Maevinou hrudí a klínem objevit celé nové světy.

Někdy jsem se pokoušela své vize nasměrovat. Soustředila jsem se přitom na určitou otázku. Mléčného draka jsem se ptala, kde je Sorcha. Odpověď mě znepokojila: Sorcha oblečená ve žlutém nepromokavém oděvu schoulená na šedivé posteli v šedivém pokoji s pažemi ovinutými kolem nohou. Zvedla hlavu, oči měla smutné a prázdné. Její pokožka byla matná a vlasy měla zplihlé.

Maeve se posadila ke stolu. „Jsi úplně jako má vlastní dcera. Poprvé jsem tě chovala, ještě když jsi byla miminko. Celá nažloutlá a vychrtlá.“

„Nuňu,“ ušklíbla se Sibéal.

„Moc se toho nezměnilo,“ uchechtla se do hrnku s čajem Aisling.

„Byla jsi děsivě tichá,“ vzpomínala Maeve. „Bylo ti mizerně, a přesto jsi ani jedinkrát nezaplakala.“

Znova mě napadlo, na co asi Sorcha myslela tu noc, kdy odešla. Přemýšlela jsem, jestli mezi hodinkami a náušnicemi minula

kolébku s nemocným miminkem. A i teď jsem si přála vědět, jestli něčeho z té noci lituje.

„Wren se nikdy nedá.“ Měla jsem pocit, že ta slova zněla ostře, Aisling se ale smála.

Maeve se podívala na hodinky. „No, už bychom raději měly vyrazit.“

„Přijdeš se podívat na můj nový obrázkový scénář, Wren?“ zeptala se Sibéal. „Po zasedání?“

Se svými tmavými vlasy i očima nevypadala Sibéal vůbec jako jejich příbuzná. Aisling o ní říkala, že ji v porodnici vyměnili. Sibéal tvrdila, že by dala všechno na světě za to, aby to tak doopravdy bylo, ve skutečnosti svou rodinu ale milovala.

„Nevím. Je to mládeži nepřístupné?“

„Je tam dost krve.“

„Hm, takže romantika. Zamiluje se v tom někdo do lidské bytosti, zvířete nebo rostliny?“ zeptala jsem se.

„Už jsou tu.“ Maeve vyhlížela příchozí z okna obývacího. „Pospěš si, Wren.“

Rychle jsem dopila poslední hořké doušky čaje a vydala se za Maeve do vedlejšího domu, do Mohyly.

Na zasedání kruhu jsem nikdy předtím nebyla. Většinou byla uzavřená těm z nás, kteří nebyli členy kruhu sedmi, výše postavených draoithů, kteří byli Maevinými poradci a společně s ní rozhodovali o háji. Dnes jsem ale byla zvláštním hostem.

Zasedání se konalo v Maevině obývacího. Když jsem vešla, políbila jsem Smithe i Simona na tvář. Starý Cormac O'Reilly mě popadl za ruku svou suchou, šupinatou prackou. Fidelma Walsho-

vá, lékárnice s vybraným smyslem pro vzorce, mě vtáhla do svého měkkého objetí. Její syn Dermot se na mě usmál a oči za brýlemi mu zajiskřily. Colm Wood, učitel dějepisu, který bydlel o dvě vesnice dál, zvedl ruku na pozdrav.

Když jsem se posadila, vrhla jsem letmý pohled na Simona. Všeobecně panoval souhlas s tím, že až Maeve nakonec odstoupí, bude ard-draoi právě on. Byl mladý, ale jeho nadání bylo silné a na háji mu velmi záleželo. Byl trochu moc vážný a trochu moc velký drsňák, byl to ale dobrý kamarád. A někdy i víc než to. Simon zachytil můj pohled a mrkl na mě. Poprvé mi jeho pozornost připadala těžká a ne zcela chtěná. Tu nečekanou změnu jsem ale dál nezkoumala. Neptala jsem se sebe sama, jestli má co dělat s jistým klukem s bouřkovými očima a hadím tetováním.

„Lucasův archiv ještě nepřivezli,“ řekla jsem, jakmile se všichni usadili. „Než se k němu dostanu, bude to pár týdnů trvat.“

Pověděla jsem jim o svém prvním setkání s Cassou a o tom, jak silně na mě působila.

„Řekni nám o jejich bezpečnostních opatřeních.“ Maeve se chovala jinak, když vedla zasedání kruhu. Byla ostřejší, rozhodnější.

„Nedávno instalovali nejmodernější bezpečnostní systém. Kluci z ochranky jsou všichni soudci, není to žádná profi bezpečnostní firma. Berou svůj úkol ale hodně vážně. Pravidelně vyrážejí na obhlídku domu i zahrad. Cassa vychází z domu výlučně v doprovodu alespoň jednoho z nich. Jsou silní.“ Ačkoli to už jsme věděli díky tomu, co se stalo té trojici z Abbyvale. „Trénují každé ráno od půl osmé do desíti.“

„Mick Murphy říkal, že té noci byli v Abbyvale dva. Sedí to?“ zeptala se Maeve.

„Jenom dva?“ opáčila jsem a doufala, že jedním z nich nebyl Tarc.

„Kdo jim velí?“ zeptal se Simon.

„Tarc Gallagher.“

„Gallagher?“ Smith pozvedl obočí. „Jeden ze synů Thea Gallagera? Nevěděl jsem, že tu jsou.“

Tarc byl tedy nečekaná novinka. Měla bych jim říct o jeho tetování a o tom, že jsem ho před lety viděla ve vizi. Ale co když jim to řeknu, a oni mě nepustí zpátky? Aisling by mě bez váhání nahradila.

„A administrativní personál?“ vyptávala se Fidelma. „Kolik toho ví?“

„Hodně práce odvádějí externí pracovníci, ale zaměstnávají i čtyři lidi na plný úvazek.“ Popsala jsem jednotlivé členy personálu. Řekla jsem jim o Davidově vtipu se žárovkou a jak se ho nesnažil před nikým tajit, což mě přivedlo k názoru, že všichni Cassin personál tvořili výhradně soudci.

„Ale řekli to i před tebou,“ opáčil Simon. „Takže buď jsi pro ně neviditelná, což je dobře, nebo se tě pokoušeli nacytat.“

„Co Tarc Gallagher?“ ozval se Dermot.

Simon se na mě pozorně díval. Sledoval, jak si hraju s vlasy, a tak jsem ruku zase spěšně spustila. Věděl, že jsem nervózní. Věděl, že něco skrývám. Možná dokázal vycítit tu nevysvětlitelnou vinu, kvůli které jsem se Dermotovi nedokázala podívat do očí.

„Co s ním?“